

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/124/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212224824
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1212224824.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štíftovej a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: R. T., R.. XX.X.XXXX, R. XX/A, D., zastúpeného advokátkou JUDr. Adelou Valockej, Radvanská 1, P. O. BOX 255, Bratislava, proti žalovanej: W. J. D., R.. X.X.XXXX, D. XX, D., zastúpenej: Synergy Lawyers - advokátska kancelária, s.r.o., Svätoplukova 16791/28, Bratislava, IČO: 51 796 562 a Advokátska kancelária IGAZOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Kocelova 15, Bratislava, IČO: 47 233 681, o zaplatenie 67.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. 18C/15/2014-675, zo dňa 25.10.2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 31.8.2012 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 67.000 eur spolu s príslušenstvom, na tom skutkovom a právnom základe, že žalovaná prevzala dňa 3.9.2009 od žalobcu v hotovosti sumu 67.000 eur, ktorá mala slúžiť na zaplatenie nájmu v sídle X. O..I.. (X.: XX XXX XXX). Prevzatie tejto pôžičky mala potvrdiť odtlačkom pečiatky spoločnosti, ako aj vlastnoručným podpisom na príjmovom doklade. Žalovaná napriek tomu, že sa ústne zaviazala vrátiť pôžičku na zaplatenie nájmu, túto nevrátila. Žalobca rovnako vyzval na vrátenie tejto pôžičky spoločnosť X. O..I.., avšak táto mu uviedla, že žiadny takýto záväzok neeviduje, a preto žalobca vychádzal z toho, že žalovaná konala podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka sama za seba.

3. Okresný súd Bratislava II vydal dňa 4.12.2013 platobný rozkaz č. k. 31Ro/1853/2012-43, proti ktorému podala dňa 19.12.2013 žalovaná odpor s odôvodnením, že proti žalobcovi nemá záväzok na zaplatenie akejkoľvek sumy, teda ani sumy vo výške 67.000 eur, nakoľko medzi ňou a žalobcom nevznikol žiaden právny vzťah, z ktorého by mala žalobcovi zaplatiť akúkoľvek peňažnú sumu. Ďalej uviedla, že tieto finančné prostriedky žalobca neodovzdal žalovanej, ale odovzdal ich X., O..I.., čo preukazuje žalobcom pripojený príjmový doklad. Okolnosť, kto vystavil príjmový doklad, na tejto skutočnosti nič nemení. Rovnako nesúhlasila s tvrdením, že sa mala ústne zaviazat' na vrátenie tejto pôžičky a voči žalobcovi konala v zmysle § 33 Občianskeho zákonníka, teda sama za seba. Žalobca teda vec nesprávne právne i skutkovo vyhodnotil a nie je pasívne vecne legitimovaná.

4. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca dňa 3.9.2009 v hotovosti odovzdal žalovanej sumu 67.000 eur v sídle X. O..I., čo potvrdila žalovaná vystavením príjmového dokladu tejto spoločnosti. Žalovaná tak konala v postavení zamestnanca spoločnosti a na základe pokynu jej nadriadeného X. D., ktorý vo výpovedi uviedol, že dňa 3.9.2009 telefonoval so žalobcom ohľadom predmetných finančných prostriedkov a uvedené následne telefonicky oznámil aj žalovanej. Uvedené finančné prostriedky žalobca v dohodnutý deň priniesol do X. O..I. a odovzdal ich žalovanej, ktorá mala oprávnenie predmetnú sumu prevziať, o čom vystavila aj účtovný doklad. Rovnako považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že predmetný záver vyplýva aj priamo z tvrdení a vyjadrení žalobcu, ktorý už v žalobe uviedol, že sumu 67.000 eur prevzala žalovaná v sídle X. O..I., čo potvrdila vystavením potvrdenia s odtlačkom pečiatky X. O..I., ako aj vlastnoručným podpisom na príjmovom doklade. Rovnako sa vyjadril aj počas výsluchu dňa 27.9.2009, keď uviedol, že dňa 3.9.2009 odovzdal pôžičku 67.000 eur X. O..I., ktorú prevzala žalovaná a vystavila mu príjmový pokladničný doklad s pečiatkou X. O..I..

5. Po právnej stránke ozrejmil, že aktívne legitimovaným účastníkom konania je ten, kto podal návrh na začatie konania, teda žalobca. Pasívne legitimovaným subjektom je ten, koho žalobca označil v návrhu ako žalovaného. Nie je pritom rozhodujúce, či označený žalovaný je nositeľom hmotnoprávneho vzťahu tvrdeného v návrhu, pretože výlučne žalobca určuje okruh účastníkov konania na strane žalovaného, a to na základe svojho uváženia. Následne súd v konaní vo veci samej skúma a rozhodne, či žalovaný je alebo nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide, a teda či žalovaný je alebo nie je pasívne legitimovaným subjektom konania.

6. V konaní bolo nesporné, že žalobca dňa 3.9.2009 v hotovosti odovzdal žalovanej sumu 67.000 eur. Stalo sa tak v sídle X. O..I., čo potvrdila žalovaná vystavením príjmového dokladu predmetnej spoločnosti. Žalovaná tak konala v postavení zamestnanca predmetnej spoločnosti a na základe pokynu jej nadriadeného X. D., ktorý to výpoveďou potvrdil a súčasne uviedol, že dňa 3.9.2009 telefonoval so žalobcom ohľadom predmetných finančných prostriedkov a uvedené následne telefonicky oznámil aj žalovanej. Finančné prostriedky žalobca v dohodnutý deň priniesol do X. O..I. a odovzdal ich žalovanej, ktorá mala oprávnenie predmetnú sumu prevziať, o čom vystavila aj účtovný (príjmový) doklad. Z uvedeného právneho úkonu teda jednoznačne vyplýva, že žalovaná konala za X. O..I., teda nemohla konať sama za seba. Súčasne z vykonaného dokazovania (zo svedeckých výpovedí, ako aj písomných vyjadrení nachádzajúcich sa v spise) vyplýva, že na toto konanie bola oprávnená, a toto oprávnenie neprekročila v zmysle § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka takým spôsobom, aby ju konanie zavazovalo. Žalovaná správne vo výpovedi a vyjadreniach tvrdila, že nie je totožným subjektom s osobou, ktorá prevzala predmetné finančné prostriedky (X. O..I.) a teda sama za seba predmetné finančné prostriedky neprevzala.

7. Zdôraznil, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňu nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (obdobne v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 24/2019, zo dňa 9.6.2020). Keďže žalobca tvrdil, že žalovaná konala pri prevzatí peňazí sama za seba a nie ako zamestnanec spoločnosti oprávnený na prevzatie finančných prostriedkov za spoločnosť, tak musel túto skutočnosť aj preukázať. Žalobca síce uviedol, že uvedené vyplýva zo skutočnosti, že X. O..I. mu oznámila, že v účtovníctve predmetnú pohľadávku neeviduje (a preto sa domnieval, že žalovaná konala sama za seba), avšak táto domnienka žalovaného nie je správna, pretože skutočnosť, že spoločnosť neeviduje záväzok voči žalobcovi neznamená, že X. O..I. nebola príjemcom predmetných finančných prostriedkov, čo bez ďalšieho súčasne nemôže znamenať, že žalovaná v predmetnej veci konala sama za seba.

8. Súd prvej inštancie ďalej neskúmal účel na aký boli predmetné finančné prostriedky odovzdané X. O..I. ani právny dôvod ich odovzdania, spôsob ich zaúčtovania, prípadne ďalšie skutočnosti týkajúce sa

tejto transakcie, pretože tieto skutočnosti skúmať ani nemohol, nakoľko X. O..I., ktorej boli predmetné finančné prostriedky odovzdané, nebola účastníkom konania.

9. Zvýraznil, že aj tvrdenie žalobcu, že žalovaná sa ústne zaviazala vrátiť pôžičku na zaplatenie nájmu; považoval za nepreukázané, pretože žalovaná toto tvrdenie v odpore výslovne poprela a žalobca ho žiadnym iným spôsobom v spore nepreukázal. Súčasne považoval za potrebné uviesť, že aj v prípade, ak by žalobca toto tvrdenie žalovanej preukázal, v danom spore by bolo irelevantné, pretože, ako už uviedol, žalovaná konala za X. O..I., a preto aj toto vyjadrenie by sa nevzťahovalo na žalovanú, ale na X. O..I..

10. Na uvedenom základe za použitia § 32 ods. 1, ods. 2, § 33 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 Zákonníka práce, súd prvej inštancie žalobu zamietol, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno, že žalovaná je pasívne vecne legitimovaným subjektom. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej, ktorá bola v plnom rozsahu úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške nároku rozhodne podľa § 262 ods. 1 C. s. p. samostatným rozhodnutím, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozsudku.

11. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zopakoval, že čoho sa žalobou domáhal a doplnil, že ako vyplýva z vykonaného dokazovania žalovaná počas konania tvrdila, že od neho nikdy takúto finančnú čiastku neprevzala. S poukazom na predložené listinné dôkazy v konaní a to zápisnice o výsluchu osoby X.. X. D. zo dňa 14.1.2013, zápisnice o výsluchu osoby W.. J. D. zo dňa 26.3.2013, zápisnice z pojednávania Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19.2.2014, sp. zn. 5C/125/2011 je zrejme, že tvrdenie žalovanej, ako aj jej manžela

X.. X. D. vypočutého v konaní ako svedka sú protichodné. X.. D. vo výpovedi dňa 14.1.2013 (manžel žalovanej a zároveň predseda predstavenstva X. O..I..) uviedol, že spoločnosť prijala sumu 67.000 eur na základe príjmového pokladničného dokladu, ktorý za spoločnosť prevzala jeho manželka (žalovaná). Žalovaná vo výpovedi dňa 26.3.2013 uviedla, že dňa 3.9.2009 osobne prišiel žalobca do ich spoločnosti, že priniesol finančné prostriedky v sume 67.000 eur, ktoré by ona mala prevziať. Tieto osobne prevzala a bol vystavený príjmový pokladničný doklad na vyššie uvedenú sumu. V inej výpovedi dňa 19.2.2014 žalovaná opakovane potvrdila prijatie pôžičky v sume 67.000 eur, avšak za prítomnosti pokladníčky. Žalovaná vo výpovediach dňa 26.3.2013 a 19.2.2014 priznala, že skutočne a nespochybniteľne prevzala žalovanú sumu 67.000 eur určenú ako pôžičku pre X. O..I.. Ďalej v konaní tvrdila, že žalobca neodovzdal finančné prostriedky jej, O. X. O..I.. Skutočnosť, že by finančné prostriedky mala obdržať X. O..I., poprel jej predseda predstavenstva X.. D.. Dňom 9.5.2012 začalo na Okresnom súde Banská Bystrica konkurzné konanie voči dlžníkovi X. O..I., vedené pod sp. zn. 2K/16/2012, ktoré bolo následne prerušené a neskôr zastavené, z dôvodu vstupu dlžníka do reštrukturalizácie. Dňom 2.7.2012 začalo na Okresnom súde v Banskej Bystrici pre X. O..I.. reštrukturalizačné konanie vedené pod sp. zn. 1R/3/2012 a dňa 17.7.2012 bola povolená reštrukturalizácia spoločnosti. Zo zoznamu záväzkov dlžníka X. O..I.. predloženého a zostaveného X.. X. D., predsedom predstavenstva je zrejme, že záväzok spoločnosti voči žalobcovi titulom vrátenia finančných prostriedkov sa v tomto zozname nenachádza. Existenciu pôžičky v sume 67.000 eur voči X. O..I., spoločnosť niekoľkokrát písomne poprela a to (i) vo vyjadrení zo dňa 15.11.2011 na jeho výzvu zo dňa 10.11.2011, (ii) v písomnom vyjadrení zo dňa 21.3.2012 na predsporovú výzvu zo dňa 13.3.2012, a (iii) že nie je uvedená v zozname záväzkov X. O..I.. v rámci konkurzného a následne reštrukturalizačného konania zo dňa 22.6.2012. Na deklarovanie účelových a zavádzajúcich tvrdení prezentovaných žalovanou, ako aj jej manželom (predsedom predstavenstva X. O..I..) v rámci konania poukázal listom X. O..I., zo dňa 28.6.2012, ktorým prehodnocuje okolnosti týkajúce sa vzájomných peňažných pohľadávok a zároveň mu oznamuje, že X. O..I.. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 29.5.2012 nadobudla proti nemu pohľadávku v sume 76.724,43 eura, ktorá vznikla na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi spoločnosťou X..N..W.. Q., O. U., R. N. P., Xth F., V. XXX, Q., P., ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom dňa 28.9.2000, pričom táto pôžička bola splatná dňa 31.12.2005. Túto pohľadávku zrazu X. O..I.. započítala s jeho pohľadávkou v sume 67.000 eur. Započítanie pohľadávok je neplatné, nakoľko postupovaná pohľadávka bola v čase započítania premlčaná a podľa § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka ju nemožno započítať; pohľadávka, nebola uvedená ani v zozname pohľadávok v rámci reštrukturalizačného konania spoločnosti. Označeným

listom zo dňa 28.6.2012 bol zároveň vyzvaný na zaplatenie rozdielu, ktorý ostal započítaním pohľadávok a to v lehote 3 dní. Do dnešného dňa však od neho nikto uvedený rozdiel v sume 6.634,07 eura nevymáhal, napriek skutočnosti, že prebiehalo reštrukturalizačné konanie tejto spoločnosti a nebol evidovaný ani ako pohľadávka spoločnosti voči jeho osobe. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a predložených listinných dôkazov ustálil skutkový záver, že žalovaná konala v mene X. O..I., a preto nemá v konaní pasívnu legitimitáciu. S týmto skutkovým záverom sa nestotožnil. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že žalovaná prijala od neho finančnú pôžičku v sume 67.000 eur v mene a na účet X. O..I.. Poukázal na § 32 ods. 1, ods. 2, § 33 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka a zdôraznil, že druhá veta § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka rieši právne postavenie tretej strany, s ktorou konal zdanlivý splnomocnenec (žalovaná), ak splnomocniteľ dodatočne neschválil konanie tohto splnomocnenca. V takom prípade prichádza do úvahy priama zaviazanosť splnomocnenca. Tretia strana (žalobca) môže požadovať buď splnenie záväzku, alebo náhradu škody. V prvom prípade môže tretia strana (žalobca) požadovať splnenie záväzku na základe právneho úkonu medzi ňou a splnomocnencom (žalovanou), pretože vznikol riadny záväzkový vzťah, na základe ktorého je splnomocnenec (žalovaná) povinný plniť. V danom prípade teda X. O..I.. právny úkon žalovanej dodatočne bez zbytočného odkladu neschválila a navyše poprela prevzatie žalovanej sumy; platí téza uvedená v druhej vete § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda že X. O..I., konanie žalovanej spočívajúce v prevzatí tejto sumy neschválila a teda možno v zmysle uvedeného požadovať splnenie záväzku od splnomocnenca, t. j. žalovanej. Z uvedeného je možné vyvodiť jednoznačný záver, že žalovaná od žalobcu prevzala peňažnú sumu ako pôžičku na nájom, ktorú žalobcovi nevrátila. Tvrdenia, ako aj samotné konanie X. O..I., resp. jej štatutárneho orgánu sú účelové a zavádzajúce, majúce povahu fiktívnosti s cieľom zmařit' vymôžeme uplatneného nároku od žalovanej a to najmä z ohľadom na časový sled udalostí.

12. Žalovaná v poradí prvom vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že žalobca v odvolaní len opakuje svoju argumentáciu, ktorej dôvodnosť bola v celom rozsahu vyvrátená vykonaným dokazovaním. Neexistuje jediný dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k uzavretiu akejkoľvek zmluvy o pôžičke. Žalobca sa napriek tomu všemožne snaží z púheho prevzatia peňazí žalovanou za X. O..I.. účelovo a šikanózne vyvodit' také právne dôsledky, ktoré z neho vôbec nevyplývajú. Prevzatie peňazí žalovanou pritom len nadväzovalo na uzavretie zmluvy o pôžičke medzi X. O..I.. a žalobcom, čo paradoxne potvrdzuje aj žalobca na pojednávaní dňa 27.9.2019 „o pôžičku ma požiadal N.. D. ako predseda predstavenstva X. O..I.. ... ja som peniaze vybral a odovzdal .. podľa dohody s ním ... odovzdal som peniaze N.. D. s tým, že to bolo pre firmu X. O..I..“. Z faktického prevzatia peňazí však nie je možné automaticky vyvodzovať, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Pokiaľ by žalobca odovzdal peniaze hotovostným vkladom na účet X. O..I.. v banke alebo v hotovosti sekretárke tejto spoločnosti, tvrdil by, že uzavrel zmluvu o pôžičke so zamestnankyňou banky alebo sekretárkou? Žalobca v odvolaní tvrdí, že „tvrdenie žalovanej ako aj jej manžela X.. X. D. vypočutého v konaní ako svedka sú protichodné“ a následne opisuje časti výpovedí žalovanej a X.. D., v ktorých popisujú priebeh uzavretia zmluvy o pôžičke a priebeh odovzdania peňazí. Z tohto opisu pritom vyplýva, že ich výpovede sa v týchto zásadných okolnostiach zhodujú (z vyjadrenia X.. D. vyplýva, že v mene X. O..I.. uzavrel so žalobcom zmluvu o pôžičke, pričom prevzatie požičaných peňazí zabezpečila na jeho pokyn žalovaná ako zamestnankyňa uvedenej spoločnosti a z vyjadrenia žalovanej vyplýva, že peniaze presne podľa jeho pokynu prevzala a vystavila žalobcovi za X. O..I.. príjmový pokladničný doklad). Žalovaná nerozumela, v čom majú byť tieto vyjadrenia protichodné (ak aj žalovaná neskôr uviedla, že peniaze mala prevziať v prítomnosti ďalšej osoby, nespôsobuje to žiadnu protichodnosť tvrdení žalovanej a jej manžela, už vôbec nie v podstatných okolnostiach). Pokiaľ žalobca ďalej namietal, že X.. D. mal „poprieť že by finančné prostriedky mala obdržať X. O..I..“, aj keby bola táto skutočnosť pravdivá (čo nie je, pretože v konaní bolo množstvom dôkazov bez pochyb preukázané, že peňažné prostriedky prevzaté od žalobcu boli X. O..I.. hneď po ich prevzatí riadne zaúčtované a evidované ako pôžička, vid' najmä čl. II zhrnutia argumentácie žalovanej zo dňa 17.10.2022), ani takéto „správanie“ X.. D. by nič nemenilo na tom, že zmluvný vzťah z poskytnutej pôžičky vznikol a existoval len medzi žalobcom a X. O..I.. (ad absurdum, ak by ktorákoľvek osoba, ktorej banka poskytla pôžičku, neskôr začala tvrdiť, že si nič nepožičala, znamenalo by to, že zmluva o pôžičke s bankou nevznikla a nemusí požičané peniaze vrátiť?). Na uvedenom by nič nemenilo ani to, keby pohľadávka žalobcu skutočne nebola uvedená v zozname záväzkov dotknutej spoločnosti v rámci konkurzného alebo reštrukturalizačného konania. Rozhodujúce je to, že bola riadne zaúčtovaná v účtovníctve X. O..I.. a vedená ako záväzok tejto spoločnosti voči žalobcovi. Odhliadnuc od uvedeného, aj z vyjadrenia svedkyne S.. X.. N.J. Š. vyplýva, že pohľadávka žalobcu zo zmluvy o pôžičke bola popretá

z dôvodu započítania so vzájomnou pohľadávkou X. O..I.. a nie preto, že by spoločnosť tento záväzok neevidovala v účtovníctve (čo vylučuje dôvodnosť námietky žalobcu). Už len z uvedeného je zrejmé, že záver žalobcu, že z vykonaného dokazovania „nevyplyva, že žalovaná od neho prijala pôžičku v mene a na účet spoločnosti X. O..I..“ je nesprávny až absurdný. V konaní nebolo preukázané ani len to, že by žalovaná od žalobcu vôbec požadovala nejaké peniaze, a to či už „pre seba“ alebo pre X. O..I.., a už toľko nie to, že by mu slúbila ich vrátenie (medzi žalobcom a žalovanou teda ani nemohlo dôjsť k zhodnému prejavu vôle, ktorý je predpokladom uzavretia akejkoľvek zmluvy). Bezvýznamné sú preto aj akékoľvek úvahy žalobcu týkajúce sa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Bolo preukázané, že žalovaná pri akte prevzatia peňazí konala ako zamestnankyňa X. O..I.. podľa pokynov svojho nadriadeného a išlo len o naplnenie spôsobu odovzdania peňazí, ktorý si žalobca dohodol s X.. D. ako štatutárom uvedenej spoločnosti. Už len z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k žiadnemu prekročeniu oprávnenia zastupovať alebo ku konaniu bez plnomocenstva a aplikácia dotknutého ustanovenia je už na prvý pohľad vylúčená. Opačný záver by bol popretím výsledkov vykonaného dokazovania.

13. Žalovaná v poradí druhom vyjadrení uviedla, že ak sa žalobca v odvolaní nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že konala ako zamestnanec a podľa pokynov za X. O..I.. (nie v mene spoločnosti), a že ani z dokazovania nevyplyva, že žalovaná konala v mene spoločnosti odvolávajúc sa na § 32 ods. 1 až § 33 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, tak vôbec neuviedol ani nekonkretizoval v čom malo spočívať, či spočívalo prekročenie oprávnenia žalovanej, zamestnanca X. O..I.. konať za túto spoločnosť v čase prevzatia peňazí a vydania príjmového dokladu na X. O..I.; v ktorej časti konania žalovanej nebol právny úkon schválený; na základe čoho, akých skutkových okolností dospel k presvedčeniu, že žalovaná ako zamestnanec prekročila svoje oprávnenia, že takéto konanie jej X. O..I.. neschválila; čo nasvedčuje tomu, že ako zamestnanec prekročila svoje oprávnenia konať za X. O..I.. a v akom rozsahu. Nemožno prehliadnuť, že žalobca potvrdil vo výpovedi dňa 27.9.2019, že peniaze poskytol po vzájomnej dohode s predsedom predstavenstva X. O..I., C. N. X. O..I.; že sa dohodli a vedel tiež na aký účel budú použité, t. z. na zaplatenie nájmu Mestskej časti Bratislava Staré Mesto; že to vedel ešte pred odovzdaním peňazí, potvrdil že odovzdal peniaze žalovanej s tým, že to bolo pre X. O..I.; že peniaze skutočne boli skutočne ešte v deň ich prevzatia zamestnancom X. O..I., t. z. žalovanou aj vložené na účet X. O..I.. bolo preukázané v konaní listinným dôkazom, založeným v spise, t. z. žalovaná tieto peniaze neprevzala pre seba. Žalobca konal najskôr vo vzťahu k X. O..I.. keď svoju tzv. peňažnú pohľadávku voči X. O..I.. si riadne a včas tiež prihlásil do reštrukturalizačného konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica v roku 2012. Keďže jeho pohľadávka bola popretá správcom, tak sa rozhodol pre iné konanie a podal trestné oznámenie na žalovanú a súčasne si voči žalovanej dňa 31.8.2012 uplatnil nárok na vrátenie sumy 67.000 eur s prísl. Pridržiavajúc sa podanej žaloby, predmetom konania nebolo riešenie vzťahu medzi žalobcom a X. O..I., a preto sa súd prvej inštancie dôvodne sa nezaoberal týmto vzťahom a bol viazaný iba žalobou, ktorej sa pridržiaval a konal v súlade so zákonom. Predstava žalobcu však bola iná, čo vyplýva aj z odvolania, v ktorom pozornosť upriamuje o. i. na vzťah s X. O..I., ktorá však právne neobstojí.

14. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 31.10.2023 (§ 378 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p.).

15. Z obsahu žaloby doručenej súdu dňa 31.8.2012 vyplýva, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť istinu vo výške 67.000 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 24.6.2012 do zaplatenia, skutkovo tvrdiac, že žalovaná od žalobcu dňa 3.9.2009 prevzala pôžičku v sume 67.000 eur, ktorá mala slúžiť na zaplatenie nájmu v sídle X. O..I.. a prevzatie pôžičky potvrdila žalovaná odtlačkom pečiatky spoločnosti, ako aj svojím vlastnoručným podpisom na príjmovom doklade, ale napriek ústnemu záväzku pôžičku na zaplatenie nájmu nevrátila, a keď na vrátenie pôžičky vyzval X. O..I., tak mu uviedla, že žiadny takýto záväzok neeviduje, a preto mal žalobca zato, že žalovaná konala sama za seba (§ 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

16. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu

žaloby z dôvodu, že žalovaná pri preberaní sumy 67.000 eur od žalobcu dňa 3.9.2009 konala v mene a na účet X. O..I.. v dôsledku čoho jej nevznikla právna povinnosť prevzatú sumu žalobcovi vrátiť.

17. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovanej prednesených na jej obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver nedôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku voči žalovanej titulom vrátenia pôžičky, či prekročenia oprávnenia konať za X. O..I..

18. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie presvedčivo a logicky vysvetlil prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

19. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dopĺňa, že záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (požiadavka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Záväzkový (obligačný) právny vzťah je právny pomer, z ktorého pre jednu stranu (dlžníka) vyplýva povinnosť druhej strane (veriteľovi) z určitého dôvodu niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť. V záväzkovom právnom vzťahu sú práva a povinnosti vo vzájomnej relácii. Práva a povinnosti vyplývajúce zo záväzkového právneho vzťahu od počiatku smerujú iba proti určitej osobe alebo niekoľkým určitým osobám a vznikajú z dôvodov daných medzi dlžníkom a veriteľom (napr. z určitej zmluvy, z protiprávneho konania a pod.). Dôvodom vzniku záväzkov sú právne skutočnosti (právne a protiprávne úkony a iné zákonom uznané dôvody).

20. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorými je odvolací súd viazaný (§ 383 C. s. p.), ale aj zo žaloby vyplýva, že v dôsledku fyzického odovzdania sumy 67.000 eur žalobcom dňa 3.9.2009 žalovanej nedošlo medzi týmito subjektmi k vzniku záväzkovo-právneho vzťahu titulom pôžičky, nakoľko tu nesporne od počiatku absentoval nielen úmysel žalobcu poskytnúť žalovanej pôžičku, ale aj úmysel žalovanej titulom pôžičky prijať peniaze od žalovaného, nakoľko v konaní nebol preukázaný ústny záväzok žalovanej vrátiť pôžičku. Skutkový stav zistený súdom prvej inštancie považuje odvolací súd za zodpovedajúci vykonanému dokazovaniu, keďže aj medzi stranami bolo nesporné, že žalobca dňa 3.9.2009 sumu 67.000 eur po predchádzajúcej dohode I. X. O..I.. konajúcej prostredníctvom štatutárneho orgánu, odovzdal žalovanej, ktorá túto sumu fyzicky prijala naproti vystaveniu príjmového pokladničného dokladu X. O..I.. a odovzdanie tejto sumy považoval od počiatku žalobca za pôžičku pre dlžníka X. O..I.. Nebolo možné sa stotožniť s právnou argumentáciou žalobcu, na ktorej potom založil žalobu, že ak mu neskôr odmietla X. O..I.. vrátiť pôžičku z dôvodu, že takýto dlh voči žalobcovi neexistuje, tak považoval prevzatie sumy 67.000 eur žalovanou dňa 3.9.2009 za konanie prekračujúce oprávnenie konať za X. O..I., ktoré nebolo zastúpeným dodatočne schválené. Následný spor žalobcu ako veriteľa a X. O..I.. ako dlžníka o splatenie pôžičky, či popretie požiadavky správyňou v konkurze vyhlásenom na X. O..I., nespôsobuje v existujúcom záväzkovo-právnom vzťahu zmenu subjektu na strane dlžníka, keďže žalovaná v konaní preukázala, že suma 67.000 eur, ktorú od žalobcu dňa 3.9.2009 prevzala, bola zaevidovaná v účtovníctve X. O..I., v dôsledku čoho neexistoval ani dôvod, aby X. O..I.. dodatočne schvaľovala konanie žalovanej dňa 3.9.2009, ktoré zjavne až následne a účelovo považoval žalobca za konanie prekračujúce jej oprávnenie konať za uvedenú spoločnosť.

21. A keďže žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázali nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé prívodiť zmenu rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobcu preto odvolací súd

vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala v odvolacom konaní plný úspech.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).